

ΝΕΙΡΕΤΑΙ Η ΕΤΕΛΚΑ... (*)

Μεσ' στὸ γοιθικὸ σαλόνι
 μπρὸς στὸ τζάκι τὸ σβυστὸ
 νείρεται ἡ Ἐτέλκα μόνη...
 θεῖα μισόγυμνη (παγῶνι
 — ἄσπρο ἢ πέρλ; — σὲ σὺλ Βαττὸν)
 στὸ σκοτάδι ὡς ἄχρη ἀπλώνει
 μαργαριταρένια σκόνη
 τ' ὄνειρό της στὸ κλειστὸ
 γκρίζο γοιθικὸ σαλόνι :

Ἦταν χτές· στὸ πάγκο·—ὠχρὸ
 ξέφταγε τὸ δαίλι. Οἱ κροῖνοι
 κι' οἱ λιμπέλες σ' ἓνα ἄβρὸ
 ταίριαζαν παρτέρι... Ἐκείνη
 μὲ τὸ Ζίγκμουντ εἶχε μείνη
 μόνη μέσα στὸν πικρὸ
 στεναγμό, πὸν στέλνει ἀδρὸ
 σιὴ νυχτιὰ τὸ μπουγαρίνι.

Κάτω ἀπὸ ἓναν οὐρανὸ
 θαῦμα, μεσ' στὰ μῦρα, μόνοι
 ἐκείνη, ὁ Ζίγκμουντ κι' ἓνα ἀηδόνι
 (Ἦταν κι' ἓνα ἀηδόνι!). — Ὁκρὸ
 κύκνειο κίνημα τῆς ζώνει
 τὴ λεπτὴ τάγια... πυκνὸ
 κάποιο κίόσι τοὺς κυκλώνει...
 ...Μπρὸς στὸ τζάκι τὸ σβυστὸ
 νείρεται ἡ Ἐτέλκα μόνη.

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

(*) Μπαλάντα ἀπ' τὸ μονόπραχτο Loup Garou.